

Barevný střípek – přicházející Velikonoce.

/Pozvolna přicházející Velikonoce v mém dětství byly mimo svátků vánočních nejkrásnějším obdobím .

Dnes k nim přistupuji se vsí okázalostí, pokorou a úctou ke křesťanským svátkům střípkem, který nazývám vzpomínkou./

Střídající se období mi připomíná přesně seřizené hodiny. Nezastaví se ani na chvíli.

S lítostí namítám, že téměř žádné se neshoduje s počasím, které ho provází.

O jeho hrátkách by se dalo vyprávět.

Chci vzpomenout na své dětství, kdy jaro bylo jarem, léto létem, podzim podzimem a zima zimou.

Jako dítě jsem milovala dobu, kdy pozvolna tály rampouchy, z rozbředlého sněhu vykukovaly sněženky a kočičky na větvích jívy hladily první sluneční paprsky.

Rychlými krůčky přicházelo jaro a s ním Velikonoce.

Nejraději jsem je prožívala na venkově u tety Růženky, strýce Josefa a babičky Marie se dvěma sestřenicemi Aničkou a Věrkou. Chlapci z blízkých chalup poblíž tetina domku svými kudličkami vyřezávali píšťalky, z vrbových proutků splétali pomlázky, ti starší také jednoduché řehtačky, klepadla.

Já pilně stříhala pestrobarevné pentle, barvila vajíčka, tetě pomáhala při pečení jidášů, preclíků i malých válených koláčků. Sestřenice Věrka se do práce moc nehrnula a Anička? Ráda by pomáhala, ale ještě jí nebyla ani tři léta, nedosáhla na stůl. Vždy jsme jí musely vymyslet nějakou zábavu, aby se cítila užitečná.

Vůni pravé švestkové slivovice od strýce Josefa cítím ještě dnes. Vždy ulil do plecháčku. Jen kapička v čaji byla básní!

Velikonoční pondělí? Je vyvrcholením křesťanských oslav, zdůrazňovala babička Marie.

Z pohledu nás dětí to byla honička kolem chalupy, po dvorku i zahrádce.

Ach, to byly jarní rejle!!

Žádné polštářky a dlouhé kalhoty, ale krátké, hodně nabírané sukénky a hbité otáčky v běhu ve střídavém směru. To aby šlehání hochů zachytila sukénka.

A těch rýmovaček, výskání a pokřiků. Nejraději jsem vázala stuhy na pomlázku. Ne každý dostal červenou!

Teta s mísou výborných koláčků, ty šly rovnou do ledvin. Na stole v košince různobarevná vajíčka. Kamenná malovaná mísa se smála s čerstvě upečenými jidáši, preclíky a bůhví čím ještě. Směsici vůní zdůrazňovala švestkovice rozlévaná strýcem Josefem všem přítomným mládencům. Na doběla vydrhnutém prkýnku nechybělo ani uzené a na tenké plátky nakrájený domácí špíček.

Odpoledne přišel sousedovic Jára se škrabaným vajíčkem a harmonikou. Všichni jsme usedli pod košatou lípou u chalupy a zpěvem vítali jaro!

Byla jsem dítětem z města, ovšem srdíčkem vesničanka!

Ještě dnes se mi moje vyprávění promítá před očima jako živý film v barevnosti a harmonii příchozího J a r a .